

Sygn. akt V KZ 15/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego **Z.D.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 marca 2018 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego IV Wydziału Karnego Odwoławczego
Sądu Okręgowego w S.

z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt IV WKK (...)

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 8 lutego 2018 r. upoważniony sędzia IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego Z.D. od wyroku Sądu Okręgowego w S. w sprawie IV Ka (...), podnosząc, że kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, albowiem prawomocnym wyrokiem w tej sprawie została orzeczona kara grzywny, a kasacja nie została oparta na istnieniu uchybienia z art. 439 k.p.k. Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca skazanego. Zarządzeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 523 § 1 i 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie faktu, że z treści zarzutu dot. orzekających w sprawie sędziów – R.M. i A.B. wynika, że zostały spełnione przesłanki z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., gdyż obaj sędziowie byli emocjonalnie zaangażowani w trakcie rozpoznania sprawy i podlegali wyłączeniu

od jej rozpoznawania, co zataili, zamiast wyłączyć się od rozpoznania sprawy, oraz naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez wydanie zaskarżonego orzeczenia (chodziło o zaskarżone zarządzenie – uw. SN) przez sędziego, który postanowieniem z dnia 2 października 2017 r. w sprawie o sygn. akt I ACo (...) został wyłączony od rozpoznawania spraw z udziałem Z.D. Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Oba podniesione zarzuty są chybione i to w stopniu oczywistym. Ustosunkowując się do pierwszego zarzutu, trzeba wskazać, że w kasacji został zawarty zarzut dotyczące „zatajenia” przez orzekających w instancji odwoławczej sędziów, iż w sprawie cywilnej zostały złożone przez tych sędziów oświadczenia o istnieniu przesłanki braku bezstronności w odniesieniu do postępowania toczącego się z udziałem oskarżonego przez Sąd Apelacyjny w S. w sprawie I ACo (...); zarzut ten został oparty na naruszeniu przepisów art. 6 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. (pierwszy zarzut kasacji). Wytknięto również w kasacji naruszenie przepisu art. 41 § 1 k.p.k. poprzez niewyłączenie sędzi M. F.-S. (strona 7 kasacji). Podkreślając treść zarzutów kasacji przypomnieć należy, że uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest li tylko sytuacja, w której w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.). Nie chodzi zatem o uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego (art. 41 § 1 k.p.k.), ale o sytuację, w której sędzia orzekający w danej sprawie podlega wyłączeniu z mocy prawa (art. 40 § 1 k.p.k.). Z treści zarzutów kasacji wynika, że nie chodzi w kasacji o rozpoznanie sprawy przez sędziego podlegającego wyłączeniu *ex lege* (*iudex inhabilis*), ale o sytuację, gdy w innej sprawie, w procesie cywilnym (sprawa I ACo (...) Sądu Apelacyjnego w S.) sędziowie złożyli określone oświadczenia co do kwestii bezstronności w odniesieniu do Z.D. Z uzasadnienia postanowienia wydanego przez Sąd Apelacyjny w S. w dniu 2 października 2017 r., w sprawie o sygn. akt I ACo (...) (załącznik do zażalenia), wynika, że sędziowie SSO R.M. i SSO A.B. wskazali, iż znają osobiście partnerkę życiową Z.D., B.P-Ł, albowiem była ich koleżanką z pracy i utrzymywali z nią kontakty towarzyskie, podczas których

towarzyszył jej powód w sprawie cywilnej, tj. Z.D. Ta argumentacja stała się podstawą wyłączenia tych wskazanych sędziów od rozpoznania sprawy o sygnaturze akt I C (...) Sądu Okręgowego w S. Rzecz jednak w tym, że – po pierwsze – było to wyłączenie na podstawie art. 49 k.p.c. (odpowiednik art. 41 § 1 k.p.k.), a po drugie, dotyczyło zupełnie innej – niż będąca przedmiotem kasacji – sprawy (zresztą sprawy cywilnej). Jest więc oczywiste, że zarzuty kasacji nie mieszczą się w ogóle w treści art. 439 § 1 k.p.k. Oczywiście chybiony jest także drugi zarzut zażalenia. Wyłączenie sędziego, który wydał zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji, mocą postanowienia wydanego w dniu 2 października 2017 r. w sprawie I ACo (...) przez Sąd Apelacyjny w S., nie ma żadnego znaczenia w odniesieniu do obecnie rozpoznawanej sprawy karnej. Nie jest przy tym prawdą, że wskazanym postanowieniem z dnia 2 października 2017 r. w sprawie I ACo (...) sędziego tego wyłączono od „rozpoznawania spraw z udziałem Z.D.”, jak twierdzi w treści zarzutu zażalenia obrońca. Treść postanowienia wyraźnie wskazuje, co zresztą nie może dziwić, że wyłączenie dotyczy li tylko tej sprawy, w której wniosek o wyłączenie złożono, tj. sprawy I C (...) toczącej się przed Sądem Okręgowym w S. Nie jest znana zresztą polskiemu porządkowi prawnemu procedura wyłączenia określonego sędziego od rozpoznania wszystkich spraw (cywilnych, karnych, administracyjnych itp.), w których stroną jest określona osoba lub podmiot. Sędzia, który wydał zaskarżone zarządzenie nie był zatem wyłączony z mocy prawa (art. 40 § 1 k.p.k.) od wydania tego zarządzenia.

Skoro zatem w prawomocnym wyroku skazującym orzeczono karę grzywny, zaś w kasacji nie postawiono zarzutu, który dotyczył by uchybienia wskazanego w treści art. 439 § 1 k.p.k., to kasacja była niedopuszczalna (art. 523 § 2 k.p.k.), co zaskarżone zarządzenie czyni zgodnym z prawem i prawidłowym.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.